

”HERRA SIUNATKOON SINUA”

Renko

07.10.2012

Jokainen luterilainen jumalanpalvelus päättyy Herran siunaukseen. Me tarvitsemme sekä arjessa että pyhänä sitä, että Herra siunaa meitä. Seuraavassa tutkailen Herran siunausta. Herran siunauksen ymmärtämiseksi tarkastelen ensin lyhyesti kahta tekstikohtaa Toisesta Mooseksen kirjasta.

1. Jumalan pyhyys

Toisen Mooseksen kirjan 33. luvussa kerrotaan Siinailla lain antamisen yhteydessä Mooseksen ja Herran välillä käydystä keskustelusta näin:

”Silloin hän (Mooses) sanoi: ’Anna siis minun nähdä sinun kirkkautesi.’ Hän vastasi: ’Minä annan kaiken ihanuuteni käydä sinun ohitsesi ja huudan nimen Herra (**Jahve**) sinun edessäsi. Ja minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, armahdan, ketä armahdan.’ Ja hän sanoi vielä: ’Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon.’ Sitten Herra sanoi: ’Katso, tässä on paikka minun läheisyydessäni; astu tuohon kalliolle. Ja kun minun kirkkauteni kulkee ohitse, asetan minä sinut kallion rotkoon ja peitän sinut kädelläni, kunnes olen kulkenut ohi. Kun minä sitten siirrän pois käteni, näet sinä minun selkäpuoleni; mutta minun kasvojani ei voi kenkään katsoa.” (2 Ms 33:18-23.)

Jälkimmäisessä eli Toisen Mooseksen kirjan 34. luvussa kerrotaan seuraavasti:

”Ja kun Mooses astui alas Siinain vuorelta ja hänellä vuorelta alas astuessaan oli kädesssä kaksi laintaulua, ei hän tiennyt, että hänen kasvojensa iho oli tullut säteileväksi hänen puhuessaan Herran kanssa. Ja kun Aaron ja kaikki israelilaiset näkivät Mooseksen kasvojen ihon säteilevän, pelkäsivät he lähestyä häntä.” (2 Ms 34:29-30.) Ja kolme jaetta myöhemmin:

”Ja kun Mooses oli lakannut puhumasta heidän kanssaan, pani hän peitteen kasvoillensa. Mutta niin usein kuin hän meni Herran eteen puhuttelemaan häntä, poisti hän peitteen, siksi kunnes tuli ulos. Ja tultuaan ulos hän puhui israelilaisille, mitä hänen oli käsketty puhua. Ja israelilaiset näkivät joka kerta Mooseksen kasvojen ihon säteilevän; ja Mooses veti peitteen kasvoillensa, siksi kunnes hän jälleen meni puhuttelemaan häntä (**Jahvea**).” (2 Ms 34:33-35.)

Edellisestä eli 2 Ms 33. luvusta näkyy, että Mooses keskustelee Herran (**Jahven**) kanssa ja puhuu hänen *kasvoistaan* (j. 15) ja niiden *kirkkaudesta* (j. 18).

Nämä Raamatun kohdat kertovat meille ennen muuta Kolmiyhteisen Jumalan valtavasta *pyhydestä* ja luoksepääsemättömyydestä. Mutta samalla ne kertovat myös meidän ihmisten pienuudesta, eikä vain pienuudesta, vaan myös *epäpyhydestä*, jonka tähden me *emme kestä Pyhän Jumalan edessä*.

2. Jumalan rakkaus

Neljännän Mooseksen kirjan 6. luvussa kerrotaan Herran siunauksen antamisesta:

”Herra puhui Moosekselle sanoen: ’Puhu Aaronille ja hänen pojillensa ja sano: Siunatessanne israelilaisia sanokaa heille:

Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua; Herra valistakoon (kirkastakoon, KR-92) kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen; Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan.

Näin he laskekoot minun nimeni israelilaisten ylitse, ja minä siunaan heitä." (4 Ms 6:22-27.)

Nämä Neljännen Mooseksen kirjan sanat tuntuvat edellä lukemiemme Toisen Mooseksen kirjan sanoihin verrattuna suorastaan niiden vastakohtilta. Seuraavassa tarkastelen Herran siunausta vähän lähemmin:

Ensiksi, nimi *Herra (Jahve)* toistuu Herran siunauksessa kolme kertaa: Vaikka jokaisessa kolmessa kohdassa puhutaan Jahvesta, kolme puhuu myös Jumalan Kolmiykeyden puolesta: Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä. Herran siunauksessa on siis mukana koko Pyhä Kolmiykeys.

Toiseksi, sana ”kasvot” toistuu Herran siunauksessa kaksi kertaa: (1) ”Herra valistakoon (valaiskoon, kirkastakoon) kasvonsa sinulle.” (2) ”Herra kääntäköön (nostakoon, kohottakoon) kasvonsa sinun puoleesi.” Herran kasvojen sanoma on mielenkiintoinen, mutta tämän artikkelin puitteissa ei ole mahdollisuutta syventyä siihen.

Kolmanneksi, Jeesus Nasaretilainen sanoi olevansa tämä Vanhan testamentin ”Jahve”, jonka selkäpuolen näkeminenkin sai Mooseksen kasvot säteilemään sellaista kirkkautta, etteivät israelilaiset kestäneet niiden katselemista.

Herra, hepreaksi ”Jahve” (kreik. ”egoo eimi”) merkitsee suomeksi ”minä olen”. Henkilön nimenä se on varsin erikoinen, kuin kesken jäänyt lause.

Erityisesti apostoli Johannes on tallettanut sellaisia Jeesuksen puheita, joissa Jeesus sanoo olevansa Vanhan testamentin Jahve. Seuraavassa kolme esimerkkiä tästä:

Jh 8:24: ”Sen tähden minä (Jeesus) sanoin teille, että te kuollette synteihinne; sillä ellette usko minua siksi, joka minä olen (kreik. ”egoo eimi”; hepr. ”Jahve”; suom. ”minä olen”), niin te kuollette synteihinne”.

Jh 8:28: ”Niin Jeesus sanoi heille: ”Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen...” (silloin te ymmärrätte, että ”egoo eimi”; hepr. ”Jahve”; suom. ”minä olen”).

Jh 8:58: ”Jeesus sanoi heille: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Aabraham syntyi, olen minä ollut” (kreik. ”egoo eimi”; hepr. ”Jahve”; suom. ”minä olen”).

Uuden testamentin mukaan Marian päivän ja joulun tapahtumassa Jumalan Poika (Jahve) tyhjensi itsensä (luopui taivaallisesta kirkkaudestaan), otti orjan muodon ja tuli ihmiseksi:

”Jahve (Jumalan Poika) ei, vaikka hänellä olikin (taivaassa) Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen (Marian päivä ja joulu); hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti (pitkäperjantai)” (Fil 2:6-8).

Ylimmäispapillisessa rukouksessaan yläsalissa kiirastorstai-iltana Jeesus rukoilee, että Isä antaisi hänelle takaisin hänen alkuperäisen kirkkautensa:

”Minä olen kirkastanut sinut maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni. Ja nyt, Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka minulla oli sinun tykönäsi, ennen kuin maailma olikaan (pääsiäinen ja helatorstai).” (Jh 17:4-5.)

Neljänneksi, Jeesus Nasaretilainen eli Jahve on samaa olemusta Isän Jumalan kanssa:

- Isän ja Pojan välinen suhde:
Jh 10:30: ”Minä ja Isä olemme yhtä”.
- Jumalan Poika on Isän kirkkauden säteily ja olemuksen kuva:
Hpr 1:1-4: ”Sitten kuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on maailman luonut ja joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa, tullen enkeleitä niin paljoa korkeammaksi, kuin hänen perimänsä nimi on jalompi kuin heidän.”
- Joka on nähnyt Jeesuksen, on nähnyt Isän:
Jh 14:9: Jeesus sanoi Filippukselle: ”Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän kansanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot: 'Näytä meille Isä?'”

3. Via Dolorosan ja Golgatan sanoma

Via Dolorosalla ja Golgatalla me saamme katsella Jahvea eli Jumalan toista persoonaa ja koko Pyhää Kolmiyhteistä Jumalaa ei vain selkäpuolelta vaan kasvoista kasvoihin ilman, että me tuhoudumme.

Jeesuksen veriset ja runnellut kasvot, naulojen lävistämät kädet ja jalat sekä keihäällä puhkaistu rinta kertovat meille sekä Jumalan suunnattomasta *pyhydestä* että Jumalan äärettömästä *rakkaudesta*.

Jumalan *pyhyys* säteilee ja näkyy kirkkaimmillaan Golgatan ristillä: Niin on Jumala meidän syntejämme vihannut, ettei hän säästänyt edes omaa Poikaansa sen jälkeen, kun Jeesus oli ottanut kantaakseen meidän syntimme ja syyllisyytemme.

Myös Jumalan *rakkaus* säteilee ja näkyy kirkkaimmillaan Golgatan ristillä: ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Jh 3:16).

4. Herran siunaus ei ole pyyntörukous, vaan Jumalan julistus:

Ensiksi, jotkut Raamatun selittäjät katsovat, että Herran siunauksessa on kaikkiaan seitsemän verbiä: ”siunatkoon”, ”varjelkoon”, ”valistakoon” / kirkastakoon”, ”olkoon”, ”kääntäköön”, ”antakoon”. Seitsemänneksi verbiksi he lukevat Jahve-nimen, joka on muodostettu ”olla”-verbin kahdesta eri aikamuodosta. Seitsemän on heprean lukusymboliikan mukaan täydellisyyden luku.

Tällä Herra (Jahve) viestii, että hänen huolenpitonsa omistaan on täydellistä, hän ”ei torju eikä nuku” (Ps 121:4).

Toiseksi, Jumalan Poika (Jahve) on antanut Mooseksen kautta pappi Aaronille ja hänen pojillensa – myös meille – tehtäväksi julistaa eli laskea Herran (Jahven) nimi = siunaus Jumalan kansan ylle.

Uuden liiton pappeutta ei tosin ole johdettu vanhan liiton aaronilaisesta pappudesta. Aaronilainen pappuus on kyllä uudenliiton pappuden vanhatestamentillinen esikuva. Uuden liiton paimenvirka on Jeesuksen itsensä asettama (Mt 9:37, 38; Jh 20:21). Uudessa liitossa on sekä kasteesta ja uskosta johdettu yhteinen pappuus (1 Pt 2:9) että paimenvirka. Molemmat saavat siunata ja käyttää siunatessaan Herran siunauksen sanoja. Seurakunnan paimenvirkaan siunaaminen kuuluu suorastaan viran oleellisena osana.

Lopuksi voimme todeta: Siunatessamme Jumalan lapsia saamme olla Jahven / Herran käsinä ja suuna. Ja Herramme itse on siunaava heitä.

Matti Väisänen